CEI PATRU PAȘI AI PORTARULUI

DECIZIILE INTERNATIONAL BOARD-ULUI ȘI EXPLICAȚIILE F. I. F. A.

Problema atît de controversată a celor **patru pași**, pe care portarii echipelor îi pot face cu mingea în mînă, a suscitat totdeauna numeroase nedumeriri, atît în rîndurile jucătorilor cît, mai ales, ale spectatorilor care, de multe ori, protestează cînd arbitri penalizează o eventuală depășire.

A fost nevoie de aceea, de o nouă hotărîre a **International Board**-ului, spre a lămuri cît mai bine modul corect de execuție a acestor **patru pași**.

Dar, lipsa de aprofundare a acestei noi hotărîri, provoacă și astăzi interpretări greșite din partea portarilor. În dorința de a trage de timp, ei conjugă acțiunea celor **patru pași** cu conducerea balonului cu piciorul alternînd cele două execuții, după propria lor fantezie.

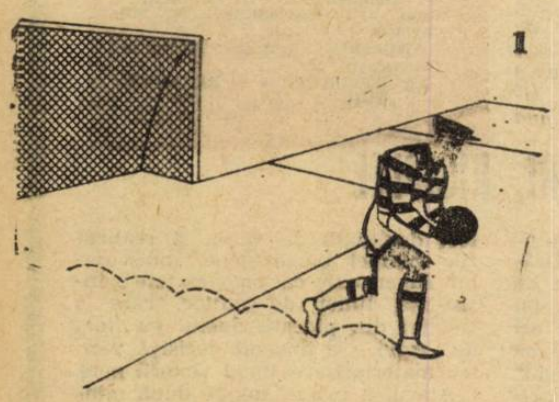

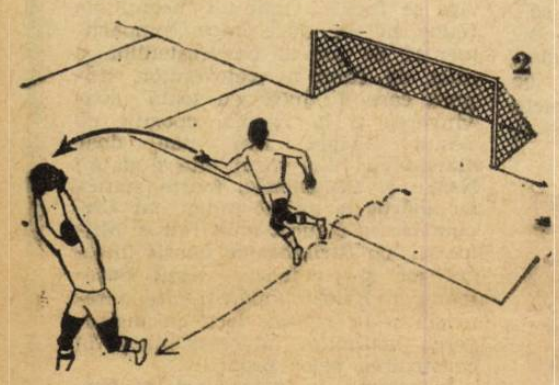

Or, decizia adoptată de International Board tocmai acestui procedeu vroia să-i pună capăt: **„Dacă portarul face mai mult de patru pași cu balonul, se penalizează cu o lovitură indirectă"** — suna noua redactare, din 1967, a înaltului for de conducere al fotbalului mondial, singurul în măsură a statua orice modificare a clasicului regulament cu 17 articole.

Confuziile n-au încetat, însă, nici de data aceasta, astfel că International Board a fost obligat să vină cu noi precizări:

● **„După ce a făcut patru pași, portarul — dacă a bătut sau nu balonul de pămînt — este obligat să-l introducă în joc".**

● **„Orice acțiune a portarului care întîrzie jocul și trage de timp trebuie sancționată".**

Nici această lapidară redactare n-a fost în măsură să aducă mai multă lumină în problema celor **patru pași**, astfel că F.I.F.A. a simțit de datoria ei să aducă o mai amănunțită lămurire și, în martie 1969, acest for a supus International Board-ului spre aprobare următoarea notă explicativă: **„Portarul poate conduce balonul cu piciorul înainte, în timpul sau după cei patru pași. În acest din urmă caz nu mai are dreptul de a-l lua în mînă, pînă ce un alt jucător nu-l atinge".**

Pentru o mai bună clarificare a acestei noi decizii, găsim necesar să reproducem cîteva schițe destinate să ilustreze ceea ce este admis și ceea ce nu în executatea celor **patru pași.**

Fig. 1) Dacă portarul face mai mult de patru pași cu balonul în brațe, el este pasibil de penalizarea cu o lovitură indirectă;

Fig. 2) Dacă portarul, după patru pași aruncă balonul în aer, iar la al cincilea îl prinde din nou în brațe, primește aceeași sancțiune;

Fig. 3) Portarul conduce pe sol balonul cu piciorul, apoi îl ia în brațe și după patru pași degajează. Acesta este un procedeu permis;

Fig. 4) Portarul bate mingea de pămînt (ca la baschet), iar după patru pași o ia în mînă. Procedeul, admis pînă în 1967, este acum interzis și se pedepsește tot cu o lovitură indirectă;

Fig. 5) Portarul face doi pași cu balonul în brațe, după care îl pune jos și îl conduce mai departe cu piciorul. După aceea îl ia în mînă și făcînd alți doi pași, degajează. Procedeul este permis, dar, în cazul cînd arbitrul consideră că există tendința de a trage de timp, el poate pronunța sancțiunea cuvenită;

Fig. 6) Portarul, după ce face cei patru pași cu balonul în brațe, îl aruncă pe sol, și după ce-l conduce cu piciorul, îl degajează — de la pămînt — tot cu piciorul. Procedeu permis;

Fig. 7) Portarul face doi pași cu balonul în brațe, apoi îl conduce cu piciorul pe sol. Îl ia după aceea în mînă și pornește în altă direcție. Face din nou aceeași manevră cu balonul în brațe, apoi îl conduce cu piciorul. Acesta este un sistem vădit de tragere de timp și se pedepsește imediat;

Fig. 8) Procedeul cel mai corect: după ce face patru pași, portarul degajează balonul cu piciorul sau cu mîna.

(După „FOOTBALL MAGAZINE")

Să consolidăm pe plan intern ce s-a reușit pe plan internațional

OPINII

Deși s-ar părea că episodul Lausanne s-a încheiat o dată cu consemnarea marii victorii obținute de naționala noastră asupra Elveției, considerăm totuși necesar a veni cu unele observații personale, poate minore, poate secundare, dar poate și de o oarecare utilitate în viitor.

Dacă am susține că jucătorii noștri s-au întrecut pe ei înșiși în acest joc, evoluînd la un nivel fizic și tehnico-tactic rar întîlnit, cu execuții și combinații de rafinament, ar însemna cel puțin că... nu ne cunoaștem băieții! A fost însă unul din puținele jocuri în care **toți componenții naționalei**, lăsînd spectacolul și afirmarea personală pe seama acțiunilor colective de joc — construite fiecare în parte cu un scop precis — **s-au integrat cu toată luciditatea, capacitatea și personalitatea lor, într-o activitate realistă, ordonată, specifică echipelor mature.**

Și, astfel, am reținut primul aspect: **la Lausanne am alinia o ECHIPA care a transpus în joc o concepție precis conturată și încadrată în coordonatele orientării noastre, pe fundalul unei evidente unități și echilibru psihic.**

Revelator a fost modul în care jucătorii se regrupau pentru recuperare, aplicînd un presing continuu în reflux calculat, ponderat, dinamic; cu închideri și intervenții sigure, hotărîte, fără panică în situațiile critice; cu o permanentă și colectivă preocupare pentru construcție la reciștigarea inițiativei; cu acțiuni de pregătire rațional dirijate la mijlocul terenului (fără intenții de antijoc), alternate cu lansări și încheiate cu spectaculoase și periculoase șuturi la poartă. Cursivitatea jocului, circulația jucătorilor și canalizarea acțiunilor spre zonele libere, cu permanenta susținere și dublare reciprocă în atac și apărare, nu s-ar fi putut realiza fără unitatea și echilibrul pomenit mai sus, la baza cărora au stat o cunoaștere exactă a ideii de joc și o nestrămutată convingere în eficiența acesteia.

Sub impresia acestui „fenomen" cu apariții meteorice la echipele noastre, ni s-a relevat un alt aspect, de natură psihică: împotriva aparențelor și în anumite situații sînt posibile mutații de concepție, de interpretare și de aplicare, în vederea realizării unei depline sincronizări în joc și la nivelul jucătorilor noștri. Aspect cu atît mai demn de reținut, cu cît în etapa de campionat premergătoare partidei cu Elveția, 10 dintre jucătorii de bază ai echipei noastre naționale au avut comportări îngrijorătoare (doar Boc și Sătmăreanu obținînd note peste 7).

Or, dacă cu toate acestea s-a reușit într-un timp relativ scurt, să se refacă potențialul de joc, să se fundamenteze teoretic și practic ideea de joc stabilită după specificul adversarului și locului de disputare și să se realizeze un rezultat pozitiv într-o întîlnire hotărîtoare, cu aspectele mai sus redate, putem presupune — cu riscul unor erori de raționament — că JUCĂTORII NOȘTRI (și nu numai cei de la Lausanne) au POSIBILITĂȚI CU MULT MAI MARI DE CÎT ACELEA PE CARE LE ETALEAZĂ, DUMINICA DE DUMINICA ÎN JOCURILE DE CAMPIONAT.

Acceptînd că imponderabilul își face deseori simțită prezența în rezultatele meciurilor de fotbal, în cadrul aceleiași accepțiuni trebuie să recunoaștem că reducerea la minimum a acestei neprevăzute, nu este posibilă fără existența și exteriorizarea conștientă și continuă a mijloacelor indispensabile practicării jocurilor la un nivel superior. Condiție **sine qua non** obținerii rezultatelor bune „în lanț", exceptînd întreruperile cauzate de intervenția imponderabilului (cazul Ungariei în Campionatul mondial 1954).

Revenind la meciul de la Laussane, opinăm că, în acest caz, orice „dacă" nu putea fi decît în favoarea noastră, pentru că la cei 12 jucători folosiți s-a exteriorizat conștient și continuu existența mijloacelor prin care ea, ECHIPA, a putut desfășura un joc superior de ansamblu, generator de speranță și optimism pentru viitoarele confruntări.

Pentru aceasta, în expunerea noastră privind unele aspecte noi, în evoluția fotbaliștilor români în jocul comentat, vrem să arătăm — deși am putea părea, prea puțin „pretențioși" — că **cea mai mare satisfacție și speranță ne-au dat-o promptitudinea, simplitatea și perfecta corelație dintre execuțiile tehnice și fazele de joc, fapt ce dovedește, fără posibilități de tăgadă, existența mijloacelor necesare prestării jocurilor de bună calitate,** chiar dacă unele din acestea (cele tehnice) nu s-au situat în totalitate la cel mai înalt nivel.

Reamintind că această manieră de joc a fost și este caracteristica de bază a marilor echipe, în care valorile se relevă prin acuratețea cu care își subordonează scopului jocului — atît la club cît și în națională — toate cunoștințele lor tehnice, am sperat că o dată acest bun cîștigat, se va manifesta în toate evoluțiile ulterioare ale jucătorilor noștri.

Deși s-ar părea, cel puțin pentru un moment, că atacăm o problemă care nu ne privește din nici un punct de vedere, totuși, apreciem că **nu putem asista pasivi, atunci cînd în „familia" noastră apar fenomene contradictorii,** ca de pildă:

● Jucînd de o manieră entuziasmantă, Dinamo București și-a impus o netă superioritate față de U.T.A. (25 mai)... pînă în momentul în care Boc și Dinu (în special primul) au uitat, că valoarea intrinsecă a unui jucător se exprimă numai prin utilitatea tuturor acțiunilor sale, pe toată durata jocului, că orice abatere de la această regulă, se soldează de obicei cu consecințe mult mai grave, decît cele din acest joc;

● În partida cu Politehnica Iași (18 mai) comportarea lui Dan (Rapid) în repriza a II-a, a fost departe de ceea ce reprezintă el ca valoare generală, iar părerea noastră este că manifestările lui „copilărești" nu cadrează cu poziția lui în fotbalul nostru și rolul de căpitan al echipei naționale.

Față de aceste contradicții, ne manifestăm nedumerirea asupra faptului că **jucători de o certă valoare, la care existența mijloacelor necesare jocurilor de calitate este deasupra oricărui dubiu, nu au tăria de caracter de a se menține constant pe linia comportării de la Lausanne, nevoluînd continuu și conștient la nivelul real al valorii lor, neluînd exemplu de la alți jucători din Europa, la fel de buni ca ei.**

Sîntem de acord că îmbrăcarea echipamentului tricolor al echipei naționale, declanșează, ridică și unește toate forțele și simțămintele moral-patriotice, la cea mai înaltă temperatură. Și am văzut, cum în fața sarcinilor care le-au avut jucătorii noștri la Lausanne, tot orgoliul, ambițiile și veleitățile individuale, s-au contopit într-un tot unitar, animat de o singură și supremă dorință: victoria României, prin aportul conștient și organizat al tuturor jucătorilor. Maturitatea, sobrietatea și disciplina generală exemplară cu care toți jucătorii au abordat jocul din 14 mai, ne-au arătat (și trebuie să ne facă să înțelegem) că **fotbalul de calitate nu acceptă giumbușlucurile** (pregnantă expresie a superficialității), că **rezultatele de mare prestigiu nu pot fi obținute numai pe bază de angajamente și „mobilizări" de moment și că, în ultima instanță, ne vom prezenta la partidele cu Portugalia, Grecia și-n turneul final al C.M. numai cu ceea ce pregătim pînă atunci, zi de zi, în antrenamentele și jocurile interne.**

În această idee, trebuie făcut tot ceea ce este posibil, pentru ca aspectele de concepție, optim reușite în perioada 5—14 mai 1969, să fie consolidate **cel puțin** la componenții lotului național A, dacă nu putem, deocamdată, să le generalizăm, permanentizîndu-le în masa jucătorilor noștri.

ION BĂLĂNESCU
antrenor